



Владимиръ Поляновъ.

Героични приказки.

Т р е т а.

Разстлало се е поле — край нѣма: отъ Синьо море до Балкана. Лѣте жълто като съ злато посипано. Зиме бѣло, сѣкашъ задрѣмалъ старъ светия.

Отъ кжде се намѣрилъ черъ арапинъ. Въ ржката му тежъкъ боздуганъ, на кръста вита сабя въ сребърна кания, очитѣ му свѣткатъ жадни за кръвъ. Три години, като неспиренъ вѣтъръ, шарилъ на длъжъ и ширъ, три години, сѣкашъ пожаръ горѣлъ.

Изсъхнало и сбръчкало се полето, като лице на стара баба: нито жито дава, нито трева можло да подхване. Запустѣли селата, дето като китки червени макове дремѣли край нивитѣ. Побѣснѣлъ добитѣка, виелъ и ровѣлъ бръчкитѣ на земята. Забѣгнали хората, кждето очитѣ имъ видятъ.

Разчула се голѣмата беда. Чулъ за нея и Новакъ, голѣмия юнакъ, който тежалъ сто и петдесетъ оки.

— Хей, булко моя, викналъ той веднага, я ми оседлай тънката кранта да избързамъ до широкото поле. Черна проклетия е разплакала тамъ мало и голѣмо — въ черната да го пратя!